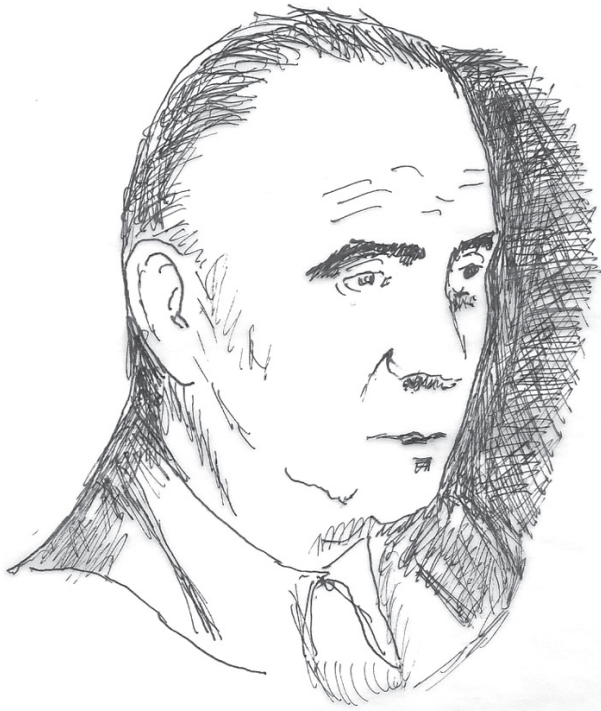

חברותי וחברי באגודת הסופרים העברים במדינת ישראל,

י"ד ברקוביץ' (צייר – משה גרנות)

ולהיטיב את הקהל העברי ולהעלותו למדרגה העליונה – באה האמביציה הקטנה האישית".

יותר מבעבר, יפים דברים אלה גם היום. זו מטרתו של כתב העת "מאזנים" וזה תפקידו וזו הרוח בה עליו לפעול.

ברצוני להודות לד"ר משה גרנות, עורך "מאזנים", על עבודתו הנאמנה והמסורה. יודע אני היטב שאין זו משימה פשוטה להקפיד ולהצליח להוציא כתב עת ולשמור על רמתו.

בברכה,

צביקה ניר

יושב ראש אגודת הסופרים העברים

ביראת כבוד אני פותח גיליון "מאזנים" זה, הראשון שמתפרסם בתקופת כהונתי כיושב ראש אגודת הסופרים העברים במדינת ישראל.

משחר נעוריי קרצו אליי גיליונות "מאזנים" מחלונות הראווה של חנויות הספרים, שהיו פזורות לאורכם ולרוחבם של הרחובות המרכזיים ברמת גן, העיר בה גדלתי. מקריאה בהם התוודעתי לגדולי הספרות העברית: סופרים, משוררים, מסאים וחוקרי ספרות. חבריי ואני, נהגנו להעביר את הגיליונות החדשים מיד ליד. מסמנים היינו קטעים שלכדו תשומת ליבנו ועינינו, ושומרים אותם למזכרת. לא פעם היה גיליון "מאזנים" מעין מורה דרך, זרז שגירה אותנו לחפש ולתור אחר יצירות נוספות של יוצר זה או אחר שפרי אחד מיצירותיו פורסם בגיליון "מאזנים", וטעמו משך אותנו לגלות פירות נוספים.

לטעמי, כתב העת "מאזנים", הוא "הפנים" של האגודה. הוא כרטיס הביקור שלה. ככל שכתב העת ישמור על רמתו הגבוהה, ובה בעת ישכיל לפתוח שורותיו ולקלוט קולות חדשים הנשמעים בשדה הספרות, כן תעלה יוקרתה של האגודה ותורם קרנו של ציבור חברי האגודה.

לנגד עיניי עומדים דבריו של הסופר י"ד ברקוביץ', מעורכיו הראשונים של "מאזנים" במאמר הפתיחה של הגיליון הראשון שיצא לאור ב־15 במרץ 1929, בהם הצדיק את ייסוד "מאזנים" לאחר פרישת קבוצת סופרים בראשות ביאליק מ"כתובים", ביטאונה הקודם של אגודת הסופרים:

"במקום הכוונה הטובה לעבוד עבודה ספרותית נאמנה, להגביר ולהפרות את כוחות היצירה, להשכיל